

Sembla segur que no hi haurà restriccions d'aigua a les poblacions catalanes. I el que són les coses: fa l'efecte que algú n'ha sofert un desencís considerable, com si ja s'hagués il.lusionat amb la perspectiva de tocar a sometent i demostrar que tot estava previst i a punt per a fer front a l'emergència. És com aquell refrany castellà que parla del desencant d'una núvia que es troba davant l'altar, mudada a tot vestir i sense nuvi.

La propaganda per preparar l'ànim dels ciutadans ha estat intensa, sota la direcció d'experts, que ja ens tenien ben esverats, però amb la dosi de resignació que pot proporcionar una bona rentada de cervell. Quan va començar a ploure, en principi poc, les autoritats hidràuliques —valgui l'expressió— van proclamar que allò no era res, que només servia per a mullar carrers a estones. Tot seguit, quan les pluges van persistir i ten-

dien a intensificar-se, se'ns va dir a través de la premsa, la ràdio i la televisió que sí, que plovia, però no pas sobre els embassaments. O sigui que es tractava d'una pluja perversament selectiva, amb ganes de fastiguejar i prou, amb la irriquant propensió a considerar que els pantans eren intocables i impermeables.

Després, quan els xàfeces van causar inundacions, el to de la campanya va canviar una mica com si fos a contracor, admetent que les restriccions d'ai-

gua quedaven ajornades fins a passat l'estiu. I, finalment, una rendició a l'evidència: ja no podíem tancar els ulls davant els ruixats i les tempestes, ja no caldrà racionar el preciós líquid.

Que consti que l'actitud previsor dels responsables corresponents era molt lloable i que van procedir d'una manera adequada. Però hi ha un circumstància inquietant, pertorbadora. Les companyies que tenen al seu càrrec l'administració de l'aigua, anuncien que pujaran els rebuts dels qui en gastin massa. No ho sé... És com si ja s'haguessin fet els comptes feliços de valorar a l'alça un producte escàs, i ara que això se'ls ha fet més difícil, s'erigeixen en dictadors de l'estalvi, tot penalitzant els seus millors clients. Una situació que, en una societat que mitifica el consum, és francament contradictòria.

Pere Calders

Ploure sobre mullat

Mosquer

Al marge de Camerun, l'espectacle d'aquest mundial de futbol ha estat a càrrec dels periodistes esportius. Cal reconèixer l'oriental paciència de jugadors i tècnics, que a més de l'enorme tensió que representa deixar el pavelló patri en condicions de dignitat plausible, breguen amb totes les forces amb els corresponsals desplaçats. Els incidents entre uns i altres han estat l'ordre del dia i quasi sempre al marge del futbol. S'han de donar notícies i qualsevol insignificança adquireix protagonisme, circumstància que posa nerviós l'equip en qüestió i heus ací que aquest deficiència es converteix en notícia i ja hi som de nou, en l'embolic.

No hi ha hagut pràcticament cap selecció que no haja tingut dos o tres problemes amb els periodistes del seu país. Ara, els que van fer un pa com unes hòsties van ser els informadors anglesos. Els pobrets estaven desesperats. La veri-

tat és que el primer partit d'Anglaterra no fou excessivament ressenyable; damunt, els *hooligans* es van portar com uns hominets i els periodistes, potser pressionats pel redactor en cap, s'inventaren un idil.li entre una hostessa i tres jugadors. De fet, el major i únic indicatiu que posseïen era l'abandó d'una hostessa del lloc de concentració. Amb això

Ferran Torrent

i un poc de fantasia muntaren l'escàndol basant-se en el fet que, si la senyoreta se'n tornava a casa, no era sinó que el tècnic de la selecció l'expulsava per comportament indecorós.

De Pulitzer. Es dona la notícia, a l'endemà la desmenteixen els jugadors, un dia després també la desmenteixen les dones dels afectats així que els seus marits han donat les explicacions oportunes, tot seguit, en protesta, tots els jugadors decideixen no parlar amb la premsa, cosa que constitueix notícia de portada. Per fi, una autoritat de renom intervé per posar pau, s'anota el punt i salva l'honor de la reina, el de l'imperi i el de totes les donzelles del regne. Quatre dies després de l'inici del guirigall Anglaterra juga de nou i de nou es parla de futbol. Els periodistes demanen excuses. Tampoc tenen per què ser infal.libles.